

тая цѣль, да се разпредѣлятъ и да се присѣдинятъ при 4-тѣ Русски военни отдѣленія, Комитетъ-тъ се распоряди: „за да се отслужи единъ Водосвѣтъ, и да се освяти и поржси знамето на волонтиритѣ.“ За тажъ цѣль Членовѣтъ на Комитета отидохъ въ селото Бжнещи, дѣто бѣхъ се събрали волонтиритѣ, и което е до 2 часа далечъ отъ Букурещъ. Водосвѣтъ-тъ се извърши отъ единъ Бжлгарски Священникъ, и слѣдъ като той поржси знамето, Русскія Полковникъ (името му не помня) го взе, приближи се до волонтиритѣ, и имъ изрѣче едно до толкова трогателно слово, щото на мнозина сжлзитѣ протекохъ. Въ тоя случай, той разясни на волонтиритѣ великія имъ и священъ подвигъ, който тѣ сж взели отгорѣ си; но сжврременно имъ напомни и за священнія имъ длжгъ къмъ отечеството, спорядъ който: „тѣ трѣба да вардятъ знамето си *като най скъпа за тяхъ драгоценность* и пр.;" и дѣйствително, онія минути, когато се отслужи Водосвѣтъ-тъ при Бжнещи, въ средата на единъ голѣмъ кругъ отъ Бжлгарски волонтири (между които впрочемъ имаше и нѣкои Власи) на четъ повече отъ 2,000 души, особено же онія минути, когато Русскія Полковникъ придаваше новоосвятеното знаме на волонтиритѣ, бѣха поне за насъ, едни отъ най възхителнитѣ, и най тжржественнитѣ. Онова самодоволно и сладостно чувство, което тогава ни обладаваше, ёще е неизгладимо и прѣсно въ памятьта ни. Слѣдъ като се придаде знамето на волонтиритѣ, Комитетъ-тъ призова Командиринъ на Бжлгарскитѣ волонтири Полковникъ заедно съ Священникъ-тъ и другитѣ присѣтствующи по-отлични Бжлгари, що бѣха дошли отъ Букурещъ, за да си похапнатъ и попійнатъ малко; и за тая цѣль Комитета бѣ приготвилъ еднж трапезж на открито поле при Бжнещи; но „по военному.“ — Въ тоя случай, се даде и на волонтиритѣ тоже хлѣбъ ястіе и вино. Посредъ тая веселба, изпиха се нѣкои и други въдушевени и сжрдечни здравици, и въздухъ-тъ ѣчеше отъ продължителни „ура!“ и „на здрави!“ Всички весели, всички бѣхми увѣрени, че слѣдъ малко време, — мило-то ни отечество Бжлгарія ще се освободи отъ робството, и отъ